

Toda te razmere in ti ljudje nimajo usmiljenja . . .

Trpko je žedela v postelji, ki ji je postala naenkrat neznosna in neprijetna. Prgnala je iz nje prijateljico, ki je šla in si postlala drugod. „Ne, ne morem prenesti —“

križ, samo da se je nihče ne bi ogibal, da bi v največjem trpljenju in zatajevanju vendar jedla svoj kruh.

Dvignila se je hitro na postelji, kakor bi jo spekle tuje blazine.

„Mara!“

SPOMENIK SV. JURIJA V ZAGREBU.

A. D. FERNKORN.

Malči si je zaželela nazaj one slike sinočnega večera, ko je pogledala v bodočnost skozi zaveso in je videla pokopališče polno križev. Želela si je, da takoj stopi na to mesto trpljenja, želela je, da jo razpnó na

„Dobro jutro, srček! Si se dobro naspala?“

Malči je imela otožno lice.

„Mara!“

„Češ kave? Je že pripravljena.“